

Β) Μέσ. 1) Δέν συναντῶμαι μετά τινος Πελοπν. Λακων.): Ἀστοχήθημα (δέν συννητήθημεν). 2) Βυθίζομαι εἰς συλλογισμούς, ἀφαιροῦμαι σύννηθ.: Ἀστοχήστηκα τὸ διάβασμα.

ἀστροάβωτος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀστροάβωτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στραβωτός < στραβώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀλύγιστος, ἀκαμπτὸς σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀστροάβωτο μπαστούνι-ξύλο κττ. 2) Ἀτύφλωτος κυριολ. καὶ μεταφ. σύννηθ.: Τὸν ἐστροάβωσε ὁλως, δέν ἄφηκε κανένα ἀστροάβωτο.

ἀστραγαλῆς ἡ, Λεξ. Βυζ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 462. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος.

Διάφορα εἶδη τοῦ φυτικῶν γένους ἀστραγάλου (astragalus) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae). [**]

ἀστραγάλη τό, ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 57 ἀστραγάλ' Ἡπ. Ἰστρογάλη Βιθυν. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Τρίκκ.) Ἰστρογάλ-λ' Ρόδ. Ἰστρογάλ' Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ.) Ἰστροβάλ-λ' Ρόδ. Ἰστροάλη Μεγίστ. Σύμ. Ἰστρογάδιν Πόντ. (Σαράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός, τὸ σφυρὸν Βιθυν. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ.) Ρόδ. Σύμ. ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀσίκι 1, ἀστραγαλόποδο, ἀστράγαλος 1, κότσι, ποδοστράγαλο.

β) Ἀντικνήμιον Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σαράχ.) 2) Τὸ δι' ἀστραγάλων παιγνίδιον Στερελλ. Συνών. ἀσίκι 1 β, ἀστράγαλος 1 β.

ἀστραγαλῆς ἡ, ναυτικὸς ὄρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Πληθ., αἱ πρῶται σειραὶ τῶν ἐντερονίδων, ἥτοι αἱ παχεῖαι σανίδες αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ἐσωτερικὸν ἐπένδυμα τοῦ κύτους πλοίων παρὰ τὸ ἐσωτρόπιον.

ἀστραγαλιάζω ἀμαρτ. ἀστραγαλιῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἰστροαλιῶ Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος.

1) Ἐπιδιορθῶνω τὸ περὶ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὴν πτέρναν μέρος τῆς κάλτσας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φαώθηκα ν' ἀστρααλιῶ τοὶ κάρτσες. II) Ἀποκτῶ ἐξογκώματα περὶ τὸν λαιμὸν Θήρ. Συνών. ἀστραγαλιδιάζω.

ἀστραγαλίδα ἡ, Κρήτ. Ἰστροαλίδα Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα. Πβ. καὶ ἀρχ. οὐσ. στραγγαλῆς = κόμβος καὶ σάρκωμα Ἀριστοτ. Ζῶων ἱστορ. 7,11.

1) Πληθ. οἱ κατὰ τὴν βάσιν τοῦ οὐρανίσκου ἀδένες, αἱ ἀμυγδαλαὶ Κρήτ.: Τοῦ κοψαν τ' ἀστραγαλίδες του (= τοῦ ἀφῆρεσαν δι' ἐγχειρήσεως τὰς ἀμυγδαλάς). Συνών. ἀμυγδαλῆ, ἀμυγδαλίτης 1. 2) Ἀδὴν ἐν γένει Θήρ. [**]

ἀστραγαλιδιάζω ἀμαρτ. Ἰστροαλιδιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραγαλίδα.

Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποκτῶ ἀστραγαλίδες, ἥτοι ἐξοιδήσεις τῶν ἀδένων εἰς τὸν λαιμὸν ἢ τοὺς βουβῶνας: Ἀστραγαλιδιάζει ὁ λαιμός του. Συνών. ἀστραγαλιῶ II.

ἀστραγαλῖνος, ἰδ. στραγαλῖνος.

ἀστραγαλόποδο τό, ἀμαρτ. Ἰστροαγαλόποδο Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστράγαλος καὶ πόδι. Διὰ τὴν ἀντίστροφον σύνθεσιν ἰδ. NAndriotis ἐν Glotta 27 (1938) 114 κέξ.

Ἀστραγάλη 1, ὁ ἰδ.: Ἐφάνηκε τὸ Ἰστροαγαλόπόδο τῆς.

ἀστράγαλος ὁ, σύννηθ. ἀστράγαλους βόρ. ιδιῶμ. ἀστράαλος Κῶς ἀστράαος Νάξ. (Φιλότ.) ἀστράαλας Κέως Μύκ. Πάρ. Σίφν. Χίος (Πυργ.) ἀστράαλας Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων. Τσικαλαρ.) ἀστράαας Νάξ. (Φιλότ.) ἀστράαυλ-λας Ρόδ. (Ἀρχάγγ.) ἀστράγαλο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀστράαλο Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἰστροάβωτο Ἀπουλ. (Κοριλ.) ἀιθάγαλε Τσακων. ἀδάλαγε Τσακων. ἀσκιάγαλε Τσακων. Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀστράγαλος.

1) Τὸ σφυρὸν σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. (Κοριλ.) Τσακων.: Ἐχω πόνο 'ς τὸν ἀστράγαλο σύννηθ. Ἀστράαλός μου με πονεῖ Ἀπύρανθ. Ἡπαθα βγάλοιμο τοῦ ποδαριοῦ μου 'ς τὸν ἀστράγαλο Πάρ. Σφύρ'ζι τ' ἀφτί μ' τοῖ ξιπέτα 'ς ἀστράγαλους -ι- μ' τ' ἡλιγα τί θὰν ἀκούσουν Λέσβ. Φρ. Ἐχει βῆχα 'ς τὸν ἀστράγαλο (ἐπὶ τοῦ προσποιουμένου ἀσθένειαν) Κρήτ. Ἐχει πόντα 'ς τὸν ἀστράαλο (συνών. τῇ προηγουμένῃ. πόντα=πούντα, πνευμονία) Ἀπύρανθ. Σ' τὸν ἀστράαλο τῶν σαλεύγει ἢ 'ς τὸν ἀστράαλο εἶναι γαστρομένη (εἰρων. ἐπὶ στερείας) αὐτόθ. Τὸ θεὸ ἤπιασεν ὁ τὸν ἀστράαλο - ὁ τὸ ποδάρι (ἐπὶ τοῦ ἀρνούμενου τι) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραγάλη 1. β) Εἶδος παιδιᾶς με ἀστραγάλους Θεσσ. (Καρδίτσ.) Συνών. ἀσί-κι 1 β, ἀστραγάλη 2. γ) Τὸ περὶ τὴν πτέρναν τμήμα τῆς περικνημίδος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Διακινημένος εἶν' ὁ ἀστράαλας (ἔχω ἀρχίσει νὰ πλέκω τὴν πτέρναν τῆς περικνημίδος. ἀστράαλας ἀντὶ ὁ ἀστράαλας). 2) Ἐπιγονατὶς Καλαβρ. (Μπόβ.) 3) Τὸ τραγακάνθινον κόμμι, ὁ ὁπὸς τῶν εἰδῶν τοῦ γένους ἀστράγαλος (astragalus) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) πολλαχ.

ἀστράγγιστος ἐπίθ. σύννηθ. ἀστράγγιστος πολλαχ. ἀστράγγ'στους βόρ. ιδιῶμ. ἀστράγγ'στους πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀστράγγιστος Σκῦρ. ἀστράγγιστος σύννηθ. ἀστράγγιστος πολλαχ. ἀστράγγιστους βόρ. ιδιῶμ. ἀστράγγ'χτους πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀστράγγιστος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀστράγγιστος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀστράγγιστε Τσακων. ἀστράγγιστος πολλαχ. ἀστράγγιστος πολλαχ. ἀστράγγ'γους Ἰμβρ. ἀστράγγιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀστράγγ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. στραγγιστός. Ὁ τύπ. ἀστράγγ'τους ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀστράγγητος.

1) Ἀδιήθητος σύννηθ.: Γάλα-ζονμί ἀστράγγιστο. Τυρὶ-γισούρι ἀστράγγιστο. Μυζήθρα ἀστράγγιστη. Ἀστράγγιστα μακαρόνια σύννηθ. Συνών. ἀσούρωτος 1. 2) Ἐπὶ πραγμάτων βρεγμένων, ὁ μὴ συμπιεσθεὶς, ὁ μὴ συσφιγθεὶς διὰ νὰ ἐκρεύσῃ τὸ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν σύννηθ.: Ἀστράγγιστο παννί-σφουγγάρι κττ. Ἀστράγγιστα ροῦχα σύννηθ. Εἶναι ἀστράγγιστα τὰ τουλούμια Ἄνδρ. β) Ὁ μὴ στεγνώσας, ὁ ὑγρὸς ἔτι πολλαχ.: Ἀστράγγιστη εἶναι ἡ σταφίδα πολλαχ. Ἀστράγγιστο ν' ἀκόμα τὸ δῶμα, λάσπη μοναχὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 3) Ὁ μὴ ψηθεὶς ἐσωτερικῶς, ἐπὶ ἄρτου σύννηθ.: Ψωμί ἀστράγγιστο. Συνών. ἀνάσχυρος Α3. 4) Ὁ μὴ πλήρως ἐκκενωθεὶς σύννηθ.: Δέν ἄφησε ποιτήρι ἀστράγγιστο.

ἀστραγγούλιστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀστραγγούλ'στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στραγγουλιστός < στραγγουρίζω.

Ὁ μὴ ὑποστάς ἐξάρθρωσιν μέλους τοῦ σώματος.

ἀστρακάρις ὁ, Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Νένητ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ὁστρακάριος.

1) Ὁ τεχνίτης ὁ κατασκευάζων ἀστρακάριον, ἥτοι ἐπίστροφον στέγης ἐκ μίγματος ὁστράκων καὶ ἀσβέστου, ὁ στεγάζων οἰκίας ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀστρακάριος. 2) Ὁ ἐπιχρῶν δι' ὁστρακοκονίας τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν Λεξ. Δημητρ.

